

Tajemství Velkého Inkvizitora a královny Isabely

Doby minulé upadly v zapomnění. Nezůstalo z nich téměř nic. Ale dokonce ani to, co zapsali kronikáři, nemůže být často pravdivé. Vždyť spousta věcí byla napsána na příkaz těch, kdo byli u moci, aby si připsali vojenské zásluhy, aby se proslavili ve staletích, i když o žádnou slávu ani nešlo. Mnohé se psalo, aby se potomkům dokázala starobylost a správnost jejich rodu, aby se za každou cenu prokázalo dědictví trůnů. A i když došlo k záměně, všichni se ji snažili zakrýt. A proto ta historie je taková. Psala ji politika, domýšlivost a moc. A kde je pravda? Dnes už je téměř nemožné ji najít...

Vždyť mnoho rodů odvozuje svou historii od těchto psaných stránek. A pokud se na povrch dostane zrnko pravdy, trůny se zachvějí. Ale svět a dynastické rody chtějí klid a moc. A tak je to od století ke století...

Historie svým způsobem uchovává příběh starých králů. Zná je celý svět a člověka by ani nenapadlo, že to možná bylo jinak. Vždyť tajemství se u trůnů udržovala odjakživa. Intriky, úmrtí, otravy, převraty - to vše se skrývalo pod rouškou tajemství, jen někdy se náhle stalo odhalením v podobě smyšlenky v románech.

Mnohé však zůstává v průběhu staletí skryto. Například život královny Isabely během krvavé španělské inkvizice. Historie všech oficiálních spisů ji viní z mnoha hrůz onoho století a staví ji na roveň Velkému Inkvizitorovi. Co tam však bylo pravdou, je již dávno zapomenuto. A teprve v záznamech prostoru bylo vše nemilosrdně zaznamenáno. Ale co je to platné... Věda takové nosič informací nikdy neuzná a lidé těmto „pohádkám“ neuvěří. Ačkoli možná se nad tím někdo zamyslí, pokud se o tom bude vyprávět.

Takže, dnešní příběh bude o královně Isabele a ponurém inkvizitorovi Tomasovi Torquemadovi.

A samozřejmě to vše bude mnoha lidem připadat jako pohádka, vždyť všechny artefakty jsou již dlouhá staletí ukryty. A tyto informace přišly prostřednictvím snění z neznámých, pro vědu, „informačních polí“. Proto věřit či nevěřit je osobní záležitostí každého. Necht' však alespoň formou „pohádky“ osvítlí tento svět a alespoň částečně spláchne proudy špíny, pomluv a obvinění...

...Šerá kamenitá cesta vedla ke starému chrámu. Kdesi v dálce se už rýsoval pravidelný kříž na věži vysoké gotické stavby. Hustý liják však znemožňoval rozeznat detaily. Dlážděná cesta byla kluzká a zpola zaplněná obrovskými kalužemi. Ve vlhké mlze se ostře rýsovaly mohutné stěny stavby, které prudce stoupaly vzhůru a někde tam se měnily v pohádkovou krajku nejjemnějších kleneb a oblouků. Pestrobarevný vzor vitráží v oknech se zdál vybledlý přívaly prudkého deště, ale přesto byl krásný a harmonický.

Náhle se na mokřém dláždění ozval klapot kopyt a z mlhy se vynořil jezdec v železné zbroji, zahalený do mokrého bílého pláště s obrovským rovnoramenným křížem. Z hlavy si sundal těžkou, vědru podobnou přilbu se štěrbinami pro oči a jeho tvář byla až bolestně povědomá. Jeho dlouhé šedé vousy kontrastovaly s popelavým kovem brnění a jeho jasný pohled pronikal nazkrz.

Nějakým nepředstavitelným způsobem jsme se ocitli na koni obloženém brněním, my dva, a pokračovali dál... skrze stěny budovy, skrze stromy a překážky, jako bychom se stali přízraky...

Vědomí uvnitř říkalo, že je to Saint Germain.

„V těch letech se Saint Germain ještě nenarodil,“ ozval se náhle známý sametový mužský hlas. „Tenkrát jsem se jmenoval jinak,“ pokračoval. „A také mé pozemské tělo už bylo ztraceno v ohni inkvizice více než sto let před jejím rozkvětem ve Španělsku.

Tenkrát jsem se jmenoval Jacques de Molay a byl jsem posledním velmistrem templářského řádu. Ale o tom dnes nebudu mluvit, a to si nebudeš pamatovat, nýbrž něco úplně jiného...“

A vtom jsme se ocitli v malé cele s vysokým klenutým stropem a vyřezávaným rovnostranným křížem na stěně. Velmistřův kůň někam zmizel, a sám přistoupil k těžkému stolu, na němž hořela silná svíce v masivním bronzovém svícnu a

vedle ní stála průhledná koule z horského křišťálu. Ta se v nerovnoměrném plameni svíčky tajemně třpytila a lákala do svých hlubin.

„...Nahlédni do hlubin této koule a na mnohé si vzpomeneš, a co jsi nevěděla, to se dozvíš. Vše, co lidé zahalují tajemstvím a skrývají, je možné skrýt jen před jinými lidmi, ale univerzum si vše pamatuje a vidí všechny lidské skutky,“ promluvil starý rytíř, aniž by rozevřel rty.

A vtom se uvnitř koule zablesklo světlo, a jako by se otevřela do nějakých obrovských hlubin prostoru. V hluboké modři najednou začal vyvstávat jiný život, jako v nějakém projektoru nebo na obrazovce. A teď je blíž a blíž, jako by se v nějaké chladné mlze stával čím dál zřetelnějším.

...Temná cela... a svíčka tančí plamenem a stínem. Po starobylém krucifixu přebíhá nerovný stín. Mnich oděný v černém až po paty svírá v ruce stříbrný pohár. Před krucifixem klečí holčička zabalená do přehoze. Opodál stojí nějaká vznešená dáma v bohatě vyšíváných šatech. Její přepychový diadém zakrývá modrý hedvábný přehoz sahající až k podlaze...

„...Ave Maria, gratia plena... Dominus tecum“ - zazněla neznámá slova v monotónní řeči mnicha. A nyní položil ruce na dívčinu hlavu. A opět se pod klenbou ozvala stará latina, ale teď už ne nesměle, ale jaksi pateticky a hrozivě – „Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto...“ a ještě něco, a pak hromové „Amen“!

Za tím vším se však náhle znovu ozve hlas rytíře stojícího u stolu s koulí.

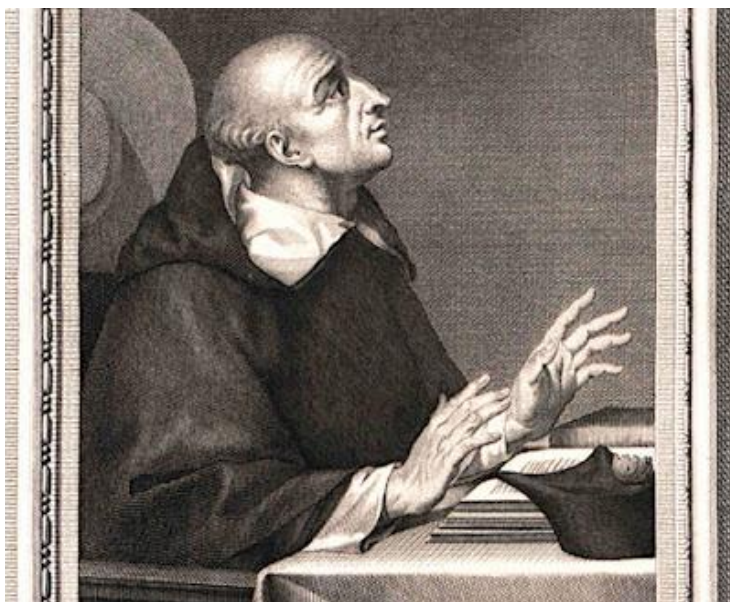
„Tohle je malá Isabela, budoucí španělská královna. Její matka ji přivedla ke svému zpovědníkovi Tomasovi Torquemadovi, aby vzal její dceru pod svou ochranu. Důvěřovala Tomasovi a věřila, že jedině církve a její Padre ochrání její dceru před vším zlem tohoto světa a palácovými intrikami. Doufala, že její dcera bude ušetřena od pletichářského dvora a válek o moc.

Ale osud si šel svou vlastní cestou. A mnich dokázal předvídat jeho zvraty.

Tomaso byl zasvěcencem tajné společnosti uvnitř dominikánského bratrstva. Uctíval svého boha - Lucifera. I když upřímně věřil, že Lucifer není Satan, ale že je to ve skutečnosti Bůh Otec, který lidskýma rukama obětoval svého jediného syna Ježíše za spásu světa a lidstva, za osvobození světa od lidské hříšnosti, za nastolení velkého božského řádu na troskách původního Chaosu světa.

Byl fanatikem této víry. Byl pevně a horlivě přesvědčen o neochvějnosti této pravdy a těšil se, že ji jednoho dne zjeví křesťanům. Věděl však také, že papež to bude považovat za kacířství, samozřejmě jen veřejně. Vždyť v hloubi svých poznání i všichni papežové považují Lucifera za Boha. Takto uvažoval Torquemada a nebyl daleko od pravdy, bohužel.

Jak členové tajného shromáždění věděli - lidem se takové věci neříkají a králům se o nich moc říkat nemusí.

Tajné vědomosti však byly předávány pouze zasvěceným, stejně jako starodávná dovednost, převzatá od babylónských mágů, vidět propletence osudů a převádět své vize do reality.

A tajné shromáždění si princezny a její dcery dávno všimlo. Vždyť matka budoucí královny nebyla královnou. Byly tu příbuzenské důvody, a o nich se ví všechno ve vaší historii.

Avšak jejího děvčátka si všiml Torquemada a rozhodl se ji využít pro účely tajného shromáždění i pro své vlastní, aby získal moc v Kastilii.

Vždyť před příchodem matky a dcery vykonal tajný temný obřad s pramenem vlasů mladé Isabely, aby osud dopadl přesně tak, jak bylo zapotřebí pro tajné shromáždění i pro něj osobně.

Jeho sny a cíle tajného shromáždění byly samozřejmě ještě velmi vzdálené. Ale on už začal se svou bouřlivou aktivitou.

A den co den byl po boku Isabely, pokaždé pronikaje do její mysli a paměti svými poučkami a výklady o světě. A tak léta plynula v zapomnění...

A dívka si nevšimla, jak se v tichu hlubokých cel sprádají celý její osud. A mnohé věci, které jí tenkrát připadaly jako náhoda, byly ve skutečnosti důmyslně uspořádané.

Během odříkávání modliteb tentýž mnich Torquemada pomalu vštěpoval mladé princezně do vědomí to, co sám chtěl. Ve svém tajném společenství si zajistil podporu mocných sil. A sám toledský arcibiskup začal na Torquemadův popud formovat její osud.

Tenkrát byly ty dny omotány intrikami. A vládnoucí nevlastní bratr jí nabízel manžele, kteří se hodili za otce, i když jeden z nich byl král.

A pod tímto tlakem hbitý mnich náhodou domluvil schůzku s aragonským princem. A mládí a hlavně osud, který nenapsal Torquemada, to vše se propletlo do pevného uzlu. Vždyť tehdy tam vzplanula opravdová láska dvou spřízněných duší. A

obratný Torquemada se mohl ještě spolehlivěji vetřít do důvěry, pro Isabelu v tyto dny zastával místo otce. A mohl si s její myslí dělat, co chtěl. Vždyť právě z jeho vzkazu domluvil toledský arcibiskup Isabelin sňatek s Ferdinandem, navzdory tomu, že samotný vládnoucí bratr byl proti.

Za tento tajný sňatek, za štěstí, kterým Torquemada vlákal Isabelinu duši do svých sítí, se stal v princezniných očích světcem, učitelem, duchovním otcem. Bezmezně začala věřit nejen každému jeho slovu, ale dokonce i každému jeho náznaku a gestu.

A nepřestával fascinovat představivost Isabely a jejího manžela svou neúplatností a skutečnou averzí k mamonářství materiálního bohatství. Vždyť při vši jeho vytříbené povaze nebylo jeho cílem zlato, ale moc nad dušemi, služba Luciferovi v jeho velkém, jak věřil, budování nového Řádu, ve vítězství nad prvotním Chaosem. Horlivě věřil, že k vytvoření tohoto řádu jsou nutné oběti, utrpení, muka mnoha lidí. Věřil, že změna světa je možná jen za takovou cenu, vždyť právě v to věřili členové společnosti, k níž patřil. Vždyť podle jejich představ pro tuto velkou věc sám Stvořitel Řádu z Chaosu, za něhož považovali Lucifera, obětoval svého jediného syna Ježíše. A že se údajně skrze takové oběti zdokonaluje svět.

Cílem učení té tajné společnosti, k níž příslušel, byla také náprava duší, jejich spása cestou očištění obětováním jejich fyzických těl. To znamená, že věřili, že projde-li duše utrpením, bude jistojistě spasena. Tito fanatici z čistě dobrých pohnutek snili o záchraně duší tzv. hříšníků z ohnivě jámy, tj. z jícnu velkého Chaosu, hnáni falešnou moudrostí a falešným iluzorním chápáním pravd. Právě tak viděli svět. Rovněž věřili, že sebetrýznění těla za života, různé zákazy a přísahy spojené s omezením a trýzněním fyzického těla osvobodí duši a přinesou energii, kterou Lucifer potřebuje ke zkrocení Chaosu.

Bud' se člověk musí trýznit sám, ale pak je to malá oběť, nebo musí obětovat mnohé, a tím očistit jejich duše. To bylo považováno za největší poslání. Takové naprosto strašidelné, falešné pojetí svatosti a pomoci Stvořiteli při stvoření světového řádu, takové pojetí jeho, jak se mu zdálo, Velkého, ale tajného poslání.

Toto poslání bylo skryté a tajné, vždyť církev oficiálně uznávala Lucifera za d'ábla, a v žádném případě za Boha. Ale takové tajemství a taková smělost v zájmu údajného vítězství sil světla a nastolení míru Torquemadu a jeho společnost velmi přitahovaly a zcela pohlcovaly. A kvůli tomuto poslání byl ochoten udělat cokoli. A opravdu mu nezáleželo na všem bohatství světa, ani na veškerém jeho zlatě. Hnala ho úplně jiná touha.

Navenek však byl pokorným mnichem, který si nedovolil žádný přepych, ale dokonce často pobýval ve skutečné chudobě, což také považoval za hrdinský čin sebetrýznění. Právě tam může někdy zavést hledání pravd, zaplete-li se člověk do sítí iluzí a pýchy, vezma na sebe ,velké' poslání očištění světa a masové spásy duší hříšníků. Přičemž tuto spásu spatřovali členové společnosti ve vytloukání lítosti a následném obětování tohoto člověka samotnému Luciferovi v zájmu uklidnění světového Chaosu.

Z pohledu oficiální církve bylo toto chápání skutečnou herezí. Tajná společnost však byla velmi mocná a zahrnovala mnoho tehdejších církevních hierarchů ve Španělsku. A v rámci sebeobrany se členové společnosti rozhodli sami bojovat proti různým herezím, které odporovaly oficiálně uznávaným dogmatům. Zakladatelé této společnosti byli úzce spojeni s tajnými židovskými organizacemi, ano i sám Torquemada k nim patřil. Ačkoli byl pokřtěn, chápal víru po svém, a právě jsem řekl jak. Navíc členové této společnosti považovali za správný pouze svůj způsob a svá ‚poznání‘. K těmto poznáním patřilo i tajné židovské učení o zkažené krvi části izraelských pokolení. Právě zkažená pokolení se rozhodli obětovat, jako Abrahám obětoval svého syna, aby spasili jejich duše a poslali energie utrpení na pomoc Luciferovi při vytváření Světového řádu. (K tomu docházelo v dějinách poměrně často, a také v těch vašich posledních stoletích pod označením holocaust.)

V té době to všechno zapadalo do obecné role církve při vymýcení židocíticích, jak to nazývali, tj. lpících na nepřijetí poslání Krista jako Mesiáše. A nepřijetí jeho velké oběti za spásu světa a lidstva jako dogmatu. A tento postulát už nebyl v žádném rozporu s oficiální církví.

A tak tito kacíři sami chytře pronikli do lůna oficiálního náboženství a vydali se uchvátit moc rukama vhodných potomků královských rodin, kteří neměli tušení o jejich skutečných cílech.

Využili situace, že Isabelin vládnoucí bratr neměl děti a, nehledě na vleklé palácové intriky a dokonce i vzájemné potyčky mezi stoupenci nemanželské dcery ‚bezmocného‘ krále, jak se mu říkalo, a jejího manžela, který byl jejím nejbližším příbuzným, přivedli Isabelu na trůn.

Po celou dobu byli Isabela a Ferdinand zcela pod Torquemadovým vlivem. Byli mu nesmírně vděční za svůj osud, za to, že jsou spolu. Viděli v něm boží vůli a boží ruku Prozřetelnosti, boží vůli a spravedlnost, vůli ke sjednocení křesťanských království pro válku proti bezbožným Maurům a nadvládě Židů.

Samozřejmě, že i tohle všechno vštěpoval Torquemada do mladých hlav už dávno.

Pohroužení do toho všeho vychovávali i svou dceru, rovněž Isabelu, a od narození ji svěřili témuž Torquemadovi.

Jakmile se dostali na trůn rukou stejného Torquemady, svěřili své osudy a osud své země zákeřnému mnichovi. A tak se narodil jejich dědic Juan. Ferdinand a Isabela z vděčnosti k Bohu zažádali u papeže, aby ve Španělsku zřídil Tribunál svatého úřadu inkvizice a Torquemadu jmenoval Velkým inkvizitorem. Bezprostředně poté se však Ferdinandovy dostaly do rukou podivné rukopisy jednoho z dominikánských mnichů, vhozené pod nohy jeho koně z početného davu.

Když je začal číst, nemohl uvěřit vlastním očím. Neznámý podrobně popisoval hrůzné rituály uctívání d'ábla v benediktinském klášteře, jehož byl Torquemada představeným. Popisoval také celou podstatu kacířského učení tajného společenství, v němž Torquemada působil a jehož se stal velmistrem.

Ferdinand tuto zprávu ukázal Izabele. Byli zděšeni a nevěřili tomu, co bylo napsáno, usoudili, že to všechno jsou untričky Židů nebo muslimů, kteří se rozhodli zničit jejich ochránce a mecenáše Torquemadu a jeho záměr očistit učením od kacířství.

Přitom se však rozhodli zorganizovat tajné sledování kláštera, aby dokázali Torquemadovu nevinu.

A velmi rychle se potvrdilo, že tajná společnost není nevinná, ale naopak vinná. K Ferdinandovi se osobně dostaly Torquemadou vlastnoručně psané zprávy členům společenství s výzvou přinášet co nejvíce obětí Světloňši (Luciferovi) pro jeho boj proti světovému Chaosu a za spásu duší.

Vznětlivého Ferdinanda všechny tyto ohavnosti zasáhly až do hloubi duše, načež začal od svých lidí neustále dostávat popisy surových poprav kacířů a příšerných mučení, za něž Tarquemada své svěřence chválil.

Ferdinand se rozhodl, že o tom nebude mluvit se svou ženou, ačkoli ta už všechno tušila, a férově a rovnou se vydal do převorových komnat, sebestě se domnívaje, že jako král je nedotknutelný.

Neměl však ani tušení o rozsáhlých službách samotného převora, který byl dokonale obeznámen se všemi královými činy, a umožnil mu získat na sebe kompromitující materiál. Vždyť v plánech Torquemady už dozrál pro jeho plán.

Ferdinand byl pro něj příliš čestný a čistý. Neustále musel být obratně klamán kvůli podpisu těch či oněch zákonů, stejně jako Isabela. Torquemada však Isabele v té době nepřikládala velký význam, přestože měla formálně větší moc než její manžel, a to díky politickým okolnostem, které je oba přivedly na trůn.

Isabela však byla žena a tato skutečnost dovolila arogantnímu převorovi nevěnovat jí pozornost v domnění, že ženu lze vždy udržet pod kontrolou. Ve skutečnosti vylákal Ferdinanda do svých komnat, podstrčil jeho tajné službě skutečné dokumenty, vždyť tomu psaní, které bylo podstrčeno z davu, se naprosto nedalo věřit.

Třebaže se snažil vypátrat toho, kdo ten objemný svitek v davu podstrčil. Nemohli ho však najít, rukopis byl zjevně padělaný a nepatřil nikomu z klášterního bratrstva.

...Převorovi se však nelíbilo, že Ferdinand přesto uvěřil zápisům podstrčeným z davu a že zřídil tajnou sledovací službu. Rozhodl se tedy krále zbavit. Navíc měl učedníka, který se Ferdinandovi velmi podobal, a když se trošku nalíčí, nelze ho vůbec odlišit. Nebyl to mnich, ale člen tajného společenstva, jehož velmistrem byl Torquemada, a pocházel z jednoho z nejvlivnějších temných rodů, které se nemohly otevřeně ucházet o evropské trůny, ačkoli jim patřila prakticky celá státní pokladna.

Fakticky tak Torquemada plnil vůli společnosti, která ho tam jako velmistra dosadila. Připravoval záměnu krále...

...Ferdinand se vrhl na převora s usvědčujícími dopisy, ale byl okamžitě zadržen strážemi. Ani si nestačil uvědomit, že jeho doprovod byl rovněž zajat, a všichni na místě zabiti. Stejný osud potkal i krále. Byl ubodán rukou profesionálního vraha. A do jeho šatů byl oblečen jeho dvojník. Vždyť vše bylo dávno připraveno.

Falešný Ferdinand dorazil do paláce, a nikdo si ničeho nevšiml. Předstíral duchovně osvíceného a od všeho odpoutaného, a údajně proto na mnoho věcí zapomněl. Neustále mluvil o Bohu, skládaje dlaně k modlitbě, a o svém vynikajícím služebníku Torquemadovi.

Isabela byla v pozdním stádiu těhotenství, ale uvědomila si, že s jejím manželem není něco v pořádku. Po jeho návštěvě u Torquemady se s ním však nestihla setkat. Náhle se jí udělalo nevolno a začala rodit... Narodil se chlapec, dědic, který dostal jméno Juan.

Falešný Ferdinand se dlouho neodvažoval Isabelu navštívit. Báł se neúspěchu, ano, a měl svou vlastní milenkou, robustní plnoštíhlou ženu, která se Isabele vůbec nepodobala, a proto ji tehdy nemohla nahradit podle Torquemadových plánů.

Aby zabránil narušení plánu tajného společenství, vzal Torquemada Isabelu na sebe. Začal ji děsit nejrůznějšími hrůzami odpadlictví, údajně si v jejím chování všímaje známek hříšnosti, pádu, pýchy atd. a neustále ji nutě k pokání, aby zachránila sebe i své děti. Hrozil strašlivými proroctvími, údajně k němu přicházejícími ve snu, že dítě Juan bude krutě trpět a trápit se v nemoci kvůli Isabeliným myšlenkám na manžela Ferdinanda, jejímu podezírání a pokřivenému vidění jeho osoby, podstrčeného jí démony.

A skutečně, jakmile Isabela spatřila falešného Ferdinanda, okamžitě poznala, že to není on. Byla vyděšená... A vtom dorazil Torquemada řka, že se proroctví naplňují a Isabeliny duše se zmocňují démoni.

Aby ji údajně zachránil, uložil jí nejtěžší pokání a byl proveden obřad vymítání ďábla, samozřejmě členy stejného tajného společenství, kde byla na královnu uvalena černá magie. Začala neustále pociťovat bolest, zvláště když přemýšlela o změně, jež se udála s Ferdinandem. Žádné strašlivé sliby a pokání jí nepomohly. Vyplakala všechny své slzy a rozhodla se přijmout vše tak, jak to bylo, jen kvůli dětem, a zejména kvůli malému Juanovi. Kvůli jejímu stavu jí Torquemada nedovolil vidět syna, aby do něj nevstoupil démon.

Isabela se nemohla s nikým o nic podělit. Celý dvůr posvátně věřil Torquemadovi a vyhýbal se jí jako malomocnému. Přízeň nenašla ani u své matky, která svou dceru proklela, zcela zhypnotizovaná Torquemadovými stoupenci.

Tenkrát se zcela odevzdala do vůle Všemohoucího a rozhodla se žít jen pro své děti a pro svou zemi, vždyť si uvědomila, že nemůže všechno nechat na vůli Torquemady a temných sil, které za ním stály, a to začala pociťovat navzdory všem obřadům a nabádáním.

Dokázala se přetvařovat a žít s maskou na tváři jen kvůli tomu. Veřejně uznala falešného Ferdinanda a navenek přijala jako dar Torquemadovu pomoc. Ten ji pak prohlásil za vyléčenou a přivedl jí syna.

Její matka však nedokázala přežít otřesy a přestala poznávat lidi, uzavřena před světem, svou dceru nikdy nepřijala...

Isabela musela po celý zbytek života žít s maskou na tváři, vychovávat děti a vládnout zemi. Falešný Ferdinand tomu vůbec nerozuměl a byl tam prostě jako nábytek. Isabela ho nikdy nepřijala jako manžela do svého lože, ale on o to ani neusiloval. Měl svou vlastní ženu. V tom spatřovala pomoc Shůry, jak Isabella věřila. Zůstala věrná svému muži, aniž by ho podváděla s podvodníkem.

Isabela ho však veřejně tolerovala, skrývají v hloubi svého srdce nejtěžší bolest ze ztráty. Pochopila všechno, co se stalo, ale byla bezmocná, aby v této chvíli cokoli změnila. Byla sama, třebaže královna. Mohla jednat jen tak, jak se od ní vyžadovalo. Mohla rozhodovat a nařizovat politické záležitosti, ale se svou osobní tragédií nemohla nic udělat, ani Torquemadu nemohla odstranit, vždyť ho přece papež jmenoval Velkým Inkvizitorem, a králové podléhali papeži a církvi.

Torquemadovi lidé byli všude kolem, a přitom se k nim Isabela musela chovat mile a hrát roli, že jim zcela důvěřuje. Torquemada se ovšem od falešného Ferdinanda dozvěděl, že mezi nimi nedošlo k žádné fyzické intimitě, a tímto tajemstvím začal královnu ještě více vydírat. Falešnému Ferdinandovi přivezli do paláce dceru, kterou porodila jeho milovaná. Oficiálně se stala princeznou Juanou.

...Isabela se s tím musela smířit a znovu hrát svou roli, čekajíc na chvíli, kdy její vlastní děti vyrostou a kdy se jí snad podaří najít ty dokumenty, které Ferdinanda zahubily a které jí v poslední chvíli neukázal, odjev onoho nešťastného dne do převorova doupěte.

Zároveň se snažila posílit zemi, aby se mohla bránit Maurům a Židům, které nadále upřímně považovala za hlavní nepřátele země, a dovolila Torquemadovi zahájit jejich vystěhování. O zvěrstvech páchaných Torquemadovými přísluhovači nevěděla, a když se dozvěděla o tisících ohňů s kacíři a těmi, kdož se odmítli nechat pokřtít, nebyla schopna s tím nic udělat. Její příkazy Torquemada házel do ohně a sliboval, že ji opět vystaví lidu jako šílenou a upálí ji na hranici jako posedlou d'áblem.

Pokračovala ve skládání nemyslitelných slibů v domnění, že svým sebetryzněním dosáhne nebes, aby Všemohoucí potrestal Torquemadu, navenek tyto sliby vydávajíc za poslušnost v lůně církve.

Takový byl její boj s tímto ztělesněným démonem, ale sama se přitom nedokázala zbavit představ sebestyčnosti a slibů, vštípených do ní od narození, pokořujících tělo, obětavosti kvůli tomu, aby Bůh vyslyšel její prosby. A musela činit zásadní rozhodnutí pro zemi a po celou dobu nést svůj kříž jako královna.

Třebaže byla v mnoha ohledech omezena, a dokonce její příkazy nevyvrážďovat obyvatele nových zemí, které objevil Kolumbus, nebyly respektovány. Mohly být

plněny pouze příkazy, potřebné pro tajné kruhy. Ale alespoň nezasahovaly do tehdejší moci a posilování Španělska, vždyť sám Torquemada těžil z moci sjednoceného Španělska, aby prakticky přestal poslouchat Řím.

...Musela se ujmout dalších dětí falešného Ferdinanda, kterých už bylo víc než jejích vlastních.

Pátrala však dál, hledala fakta, která by mohla poslat do Říma, jež by samotného Torquemadu uznala za kacíře.

Když děti odrostly, rozhodla se tomu plně věnovat. Neštěstí ji však pronásledovala i nadále...

Její jediný syn náhle umírá na podivnou nemoc, ani ne rok po své vlastní svatbě, nezanechaje žádné dědice. Isabelu tato ztráta zdrtila. A také si začala uvědomovat, že v budoucnu moc nepřejde na její a Ferdinandovy potomky, ale na potomky samozvance, do rukou temných rodů, které už i tak okleštily její moc v zemi.

Jedinou nadějí zůstávala její dcera, která byla také vdaná a čekala dítě. Ta však zcela propadla vlivu Torquemady a jeho lidí, a navzdory těhotenství se trápila pěstem a sebetryzněním. Teprve nyní si Isabela začala uvědomovat, že je to všechno zbytečné a že jde o vládu temnoty, o vládu Torquemadovy vlastní kacířské sekty. Snažila se dceři domluvit, ale nepodařilo se jí to. V důsledku toho se její dceři narodilo mrtvé dítě a ona sama zemřela na porodní horečku rok po smrti Isabelina syna Juana.

Následujícího dne přinesl Torquemada místo mrtvého syna své dcery další dítě. A neskrýval to ani před zarmoucenou Isabelou. Ačkoli tomuto nemluvněti nebylo souzeno žít déle než rok...

V zoufalství se Isabela neovládla a ze všeho obvinila Torquemadu, načež byla násilím spoutána a uvězněna ve své vlastní ložnici. Torquemada se ji chystal prohlásit za šílenou, ale stále váhal. Falešný Ferdinand ho přesvědčil, aby uznal jeho ženu za Isabelu, tedy aby provedl další záměnu. A aby změnu jejího vzhledu připsal nemoci, která následovala po tragédii. A Torquemada se odhodlal...

...Vrazi už dorazili k Izabele, ale nenašli ji v jejích komnatách. Utekla v přestrojení za potulnou jeptišku. Takto nepoznané se jí podařilo opustit palác a skrýt se jako poutnici v klášteře.

Tam uslyšela od jeptišek, že Velký Inkvizitor má velkou svatyni, kousíček kříže, na kterém byl ukřižován Ježíš, a že prý dává Inkvizitorovi velkou sílu a požehnání.

Isabelu její nedávné prožitky velmi silně zasáhly. Opravdu začala vidět vize. Nejprve si myslela, že je to posedlost, ale postupně si uvědomila, že je vedena, že jí byla zjevena její cesta a proč tím vším prochází. A tato zpráva o části kříže zcela převrátila její vědomí vzhůru nohama. V noci měla jasné vidění..." Promluvil starý rytíř, jenž se na okamžik zdál být průzračný...

...A tam, v hlubinách průhledné koule, už probleskovaly stíny jeptišek z dalekého kláštera a černě oděná postava Isabely. V paláci šel život dál jako obvykle,

Isabela byla prohlášena za těžce nemocnou kvůli smrti své dcery, světu bylo představeno cizí dítě, jehož otec byl taktéž oklamán.

Dítě bylo potřeba pro nové politické hry, a nic víc...

...Ale nyní se Isabelina postava v klášterní cele stále více přibližovala... Už to nebyl ten samý klášter... Bloudíc došla do Avily, následujíc své vize, jak řekl onen rytíř - templář de Molay.

Najednou jsem se během okamžiku ocitla v jejím těle.

Pochmurný svět na mě dopadl celou svou vahou. V hrudi se mi jako otevřená rána rozlévala palčivá nespravedlnost. Na stěně visel krucifix. A hlavou mi bleskla strašlivá myšlenka. Že je stále ukřižovaný, a tak nemůže vyslyšet mé prosby. Sundala jsem ho z kříže a omyla rány na soše svými slzami. Zabalila do látky a přiložila k hrudi... Kříž na stěně zůstal prázdný. A před očima mi poletovaly podivné přízračné obrazy...

...Před Torquemadou ležel na stole v jeho tajné cele kousek dřeva, absorbující Ježíšovo utrpení. Odříkával podivná zaklínadla ve starobylém jazyce prokletého národa... A kolem něj už čekaly tisíce příznaků, tisíce podivných stínů lidí. Připravuje se na strašlivou oběť... Ale kde je... to není jasné. A já ho musím zastavit... Už nemám co ztratit, všechno mi vzal, oni vítězí, ale k té oběti nedojde, jinak by mi to neukázali. Proto jsem to všechno zakoušela a snášela, problesklo vědomím.

...A vize pokračovala. Z jakési nicoty se objevil mnich. Nesl objemný svitek. Tady jde po ulici. Tenkrát v davu to byl on se stejným svitkem. Byl to on, kdo chtěl Ferdinanda varovat. Nenašli ho... Je naživu! Musí pomoci. Ale je divný, blouzní ve tmě se zavřenýma očima. Je snad také veden vidinou? Kde je? Poznávám známou křižovátku a hostinec. Mnohokrát jsem tam projížděla v kočáře, když jsem byla v Avile. Vždycky tam byla spousta žebráků... Musím jít.

...A teď bloudím kdesi v temnotě bezměsíčné noci. Tohle je ta křižovátka z vidění. A přede mnou se náhle objevil přízračný rytíř. To on vede? Nebo je to duch těch zavražděných duší? Ne, není jim podobný, není jedním z nich, a podivné brnění na něm, nosili je už dávno... Ale opravdu... byl také upálen na hranici...? Odraz plamene ho pronásleduje, jako ty přízraky obětí...

Zastavil se a zmizel. Došla jsem na místo. U stromu ležel svitek, který nesl mnich. Ale není to svitek, ale... kámen.

A na kameni je něco nakresleno. Je tam kříž a jméno mého syna. Ano, je to Juanův hrob v klášteře de Santo Tomás (svatého Tomáše). Musím jít tam.

...Rok uběhl jako ohnivý vír. A syn a teď i dcera... rok po roce, jsou pryč... - proběhlo mi hlavou.

Nastal i můj čas...

Ale ani on, tenhle vrah tu nezůstane... nemůže obětovat tisíce duší a nakrmit monstrem, které tam tou mocí otevře díru...

A vidina tajné cely se mi znovu jasně promítla před očima, tam hluboko dole, v podzemí kláštera, něco je... Je tam pohanský oltář, to jsem věděla... Kdysi, ještě za dob římských císařů, tam uctívali velkou Bohyni Matku. Tento chrám zničili legionáři. A potom byla postavena bazilika... Tomaso se pak rozhodl, že tam postaví klášter. Věděl o starobylém chrámu a o síle tohoto místa, proto trval na tomto místě pro svůj klášter. Chtěl postavit oltář?

Ted' to začínám chápat... A tělo mého syna... Ne, on jeho duši neobětuje! Ačkoli, už je pryč... Ale z nějakého důvodu se tu shromáždilo mnoho stínů. Ale zdá se, že to nejsou duše... Všichni jsou nevědomí... Jejich duše odletěly, ale jejich jemné šaty (energie) jsou tu shromážděny jako daň. Nemohl duše zadržet!

Ale i tyto šaty budou stačit k tomu, aby se otevřela brána do světa pekla... A na celé Zemi nastane velká pohroma a války nám tehdy budou připadat jako hra... Země se obrátí vzhůru nohama a nebe spadne... A z nebe přijdou démoni... Cožpak je to možné? Ale proč je vize právě taková? A z nebe se snášejí démoni na podivných obrovských kloboucích... A mají obrovské oči a ty klobouky jsou do půlky nebe... Ale to všechno nebude moci být, nepřipustí-li se nyní obřad...

A moje nohy už mě samy nesou k té příšerné stavbě. Tady je moje bolest... Můj syn... Tady je jeho tělo pod deskou... A noc je temná jako království pekla...

Ale někdo jde u zdi. A v rukou nemá ani svíčku. Mnich...

„*Sígueme...*“, pronesl tiše.

Byl to on, ten mnich z vidění... tenkrát byl na náměstí, když jsme jeli s Ferdinandem. Z nějakého důvodu se mi jeho oči zvláštním, nevysvětlitelným způsobem vryly do paměti. A dokonce i tady, v temné noci, je lze rozpoznat.

„*¡Sígueme!(Následuj mě!)*“, znovu naléhavě promluvil.

A já jsem beze slova šla... Šel kolem zdi do zahrady... Rostly tam růže. V houští byl obrovský kámen. Mnich stiskl jakousi kamennou páku, obratně s ní pohnul a otevřely se schody do podzemí. Jakmile jsme sestoupili dolů, kámen nad námi zapadl zpět na své místo.

Před námi byl tunel, který se během naší cesty nejednou rozvětvil. Mnich celou cestu mlčel. Pak se ale vpředu objevily mohutné dveře...

„*Tuve que hacerlo*“, zašeptal si podivný mnich pod nosem a vytáhl zpod hábitu těžký vyřezávaný klíč. Podal mi ho a zmizel v nejbližší chodbě. V uších mi zůstal pouze zvláštní šepot: „*tuve que hacerlo...*“ (musel jsem to udělat...).

Klíč zajel do klíčové dírky a bezhlučně otevřel dveře. Za nimi byly podivné místnosti a úzký průchod do tmy. Přede mnou byly další dveře s pootevřenou závorou. Měly důmyslný zámek, takové dělal jeden šikovný řemeslník, pokud se dveře s takovým zámkem zabouchly, nebylo je už možné otevřít zevnitř ani

zvenčí. Ledaže by se rozebraly celé dveře... Takových dveří je v paláci jen velmi málo. Jsou to Torquemadovy tajné místnosti a pokladnice, kde jsou uloženy královské insignie, hlavní symboly moci.

Je zvláštní, že je takový mechanismus tady v klášteře. Ale pak jsem zaslechl nějaký hluk. Zdálo se, že Torquemadovy strážce něco zahlédly... Nebo ještě hůř, ten mnich byl objeven...

Zvučnými chodbami se ozývalo přidušené sténání. Zabili ho... jsou na stopě... Jejich kroky jsou blízko... A támhle jsou ty dveře, otevřu je.

...A on tam stojí zády ke mně... To je Tomaso. Kroky stráží jsou blízko. A před ním na podivném oltáři plápolá oheň. Otočí se a jeho strašidelný pohled...

Ale strážce to nestihly, zabouchla jsem dveře... navždy. Nemohou je rozbít. Trvalo by to měsíce.

Před sebou má tlustou knihu. Ještě však nedokončil svá strašidelná zaklínadla ve starobylém jazyce. Hranatá písmena Mojžíšovy smlouvy jako by zářila ve světle ohně.

Před ním leží kus čase zčernalého dřeva a stojí hrozný pohár ve tvaru lebky. Zavání silným vínem smíchaným s nějakými bylinami.

Tomaso nervózně začal mnout růženec a v hrůze se vrhl k zamčeným dveřím. Zakřičel a z hlubokých záhybů svého roucha vytáhl zahnutý nůž.

"¡No puedes detenerme! (Nemůžeš mě zastavit!)" - jeho hlas se rozléhal v uších jako hrom.

Za ním stál ve výklenku černý kámen oltáře, někde dole, v hlubině, musel být prastarý pohanský oltář, který uměl otevírat bránu. Teď se na to všechno vzpomnělo a odněkud se to vědělo.

„¡No, Jesús no será crucificado para siempre! ¡Las almas no se convertirán en la comida del diablo! (Ne, Ježíš nebude ukřižován navždy! Duše se nestanou potravou ďábla!)“ vyhrkla ze mě dlouhá tiráda. A strhla jsem ze sebe vrchní příkrývku, podařilo se mi popadnout oheň a pokrýt jím tlustou knihu se starobylými texty. Vzplála... Teď už ji nemohl dočíst! Převržený pohár... rozlitá tekutina vzplála, a oheň se okamžitě rozšířil na portiéru. Všechno začalo hořet. Znovu ze mě vypadlo několik frází, ale vše bylo jako v mlze, a pouze jejich význam zůstal jako stopa vrytá do paměti: *„Upaloval jsi jsi na hranicích. Chtěl jsi mě taky upálit jako čarodějnicí! Teď se ti tvůj sen splní! Odejeme však spolu, ovšem každý svou cestou...!“*

Vše zaplnil hustý dým, a černé dusno palčivé bolesti mě vyvrhlo z toho světa a znovu mě zanechalo před průhlednou koulí ve starobylé cele...

A znovu se ozval hlas rytíře... Ano, toho samého, který vedl Isabelu v temnotě oné strašlivé noci. Byl to on, hrabě de Molay, budoucí Saint Germain.

Znovu začal mluvit, aniž by rozevřel rty. „Isabele se podařilo zabránit otevření brány starobylého chrámu černým rituálem, podařilo se jí zabránit tomu, aby byl Kristův duch připoután k černým světům jako nekonečný zdroj energie jejich napájení. Podařilo se osvobodit duše nešťastníků, jejichž jemnohmotné struktury byly černým rituálem rozervány a mohly být obětovány jako palivo pro otevření brány mezi světy, brány, kterou by démoni pekelných hlubin pronikli do tohoto světa a dále snižovali jeho vibrace, brány, kterou by démoni mohli propadnout do paralelních světů k další expanzi. To bylo Torquemadovo hlavní poslání, kromě nesčetných obětí světům temnoty. Jeho vědomí, ponořené do hustých iluzí falešné moudrosti, skutečně tvořilo zlo pro dobré úmysly, jak si myslel, a pro osobní vzestup.

Proměnil se v démona, ponořiv svou mysl do hlubin rafinované falešné moudrosti a vydal se cestou temnoty, ačkoli prostě začínal jako mnich, zřeknuv se pozemských statků a bohatství kvůli duchovnímu hrdinskému činu, po němž toužil celou svou bytostí. A na tuto žízeň se také nechal zlákat do tajného společenství Luciferových ctitelů a stal se jeho skutečným vyznavačem a fanatikem. Stal se Velkým Inkvizitorem a děsivým symbolem tmářství celé epochy.

Zemřel ve stejnou hodinu jako Isabela, ale temné rody vykonavatelů osudů Evropy to navždy skryly. A zvěrstva Torquemady připsali také Isabele, že je dovolila, ba dokonce podporovala. Vše skryli, vždyť to jejich potomci se stali španělskými králi a jménem Isabeliny a Ferdinandovy rodiny se spřiznili s dalšími královskými rody. V uctívaných hrobkách panovníků leží ostatky, které jim nepatří... Ale já už nebudu více rozhrabovat kosti a staré kameny hrobek... Stejně je všechno zapsáno ve velkých análech univerza, a ty záznamy vesmíru se nedají změnit...“ ozývala se vzdálenou ozvěnou slova Saint Germaina.

A s novou silou kdesi zabubnoval prudký déšť, zalévaje proudy vody pestrobarevné vzory vitráží a dlažebních kostek staré dlažby, odcházející do temnoty ztracených století...

Zapsala Valeria Kolcova 17.06.21